

Henri J.M. Nouwen, *Fiul risipitor – povestea unei întoarceri acasă*, București, Humanitas, 2017

Cu toții am citit de nenumărate ori pilda fiului risipitor și am ascultat tot atâtea predici de la amvoanele bisericilor pe care le frecventăm și deja știm că fiul risipitor este persoana care, după o viață trăită departe de Dumnezeu, se întoarce acasă, iar tatăl este, de fapt, Dumnezeu care ne primește cu brațele deschise. Cartea „*Fiul risipitor – povestea unei întoarceri acasă*”, scrisă de Henri J.M. Nouwen, își propune să ne ofere o perspectivă diferită și practică: fiecare dintre noi suntem la un moment dat fiul risipitor și fiul cel mare, dar trebuie să ajungem să fim și tatăl care iartă și iubește fără să pună întrebări.

Tabloul lui Rembrandt (pictor olandez din secolul XVII) „Întoarcerea fiului risipitor” este punctul de pornire al unei lungi meditații asupra pildei din Evanghelia după Luca. Henri Nouwen vede o copie a tabloului și este imediat impresionat de tatăl care își îmbrățișează fiul, dorindu-și la rândul lui să simtă acea căldură părintească și să aibă un „acasă” unde să se poată întoarce după multele conferințe și călătorii obositoare pe care le făcea. Această imagine l-a urmărit îndeaproape, așa că a început să discute pe marginea ei cu prietenii lui, să se documenteze și să mediteze asupra tatălui și a fiului risipitor. Bucuria lui cea mai mare a fost când i s-a oferit posibilitatea de a vedea în original tabloul pictat de Rembrandt, tablou în fața căreia a stat ore în șir, l-a privit din toate unghiurile posibile, a analizat fiecare personaj și a luat notițe.

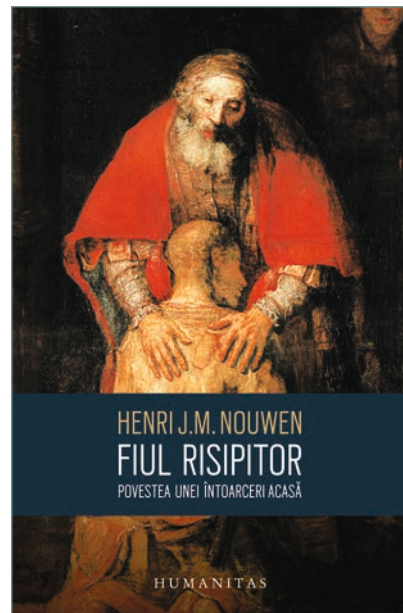
Cartea, care constituie de fapt rezultatul acestor reflecții, este împărțită în trei părți: fiul cel mic, fiul cel mare și Tatăl și reprezintă confesiunea parcursului spiritual al autorului, parcurs cu care ne putem identifica fiecare dintre noi. Henri Nouwen spune că, deși s-a bucurat de un oarecare prestigiu – a predat la universitate, a călătorit mult și a întâlnit o mulțime de oameni cu diverse convingeri –, s-a simțit de multe ori al nimănui și s-a socotit fiul risipitor în drum spre casă, așteptând clipa în care va fi întâmpinat de Tatăl. „Sunt fiul risipitor ori de câte ori caut iubirea necondiționată acolo unde ea nu se poate găsi. Mă mir tot timpul că nu încetez să

primesc darurile pe care mi le-a dat Dumnezeu: sănătatea, înzestrările intelectuale și emoționale, și să le folosesc pentru a-i impresiona pe alții, pentru a primi recunoaștere și laudă, în loc să le cultiv spre slava lui Dumnezeu”.

După o vreme, în urma unei discuții cu un prieten, autorul a realizat cât de mult se identifica cu fiul cel mare. Henri Nouwen a fost, într-adevăr, copilul cel mare al familiei, care a trăit întreaga viață cuminte, dar care de multe ori a fost cuprins de gelozie, mânie, încăpățănare. A realizat cât de multe resentimente avea față de frații și surorile lui mai mici și cât de puțin recunoscător era față de ceea ce avea. Fiul cel mic a greșit într-un mod ușor de identificat: a plecat de acasă, a cheltuit banii, s-a răzvrătit împotriva tatălui. Rătăcirea fiului cel mare este mult mai greu de descoperit. A fost ascultător, cuminte și muncitor; era respectat și admirat, dar în momentul în care vede bucuria tatălui la întoarcerea fratelui său, se descoperă ca un om egoist, plin de resentimente și lipsit de bună-tate. „M-am străduit atâta, am lucrat atâta, am făcut așa de multe, și totuși nu am primit ceea ce alții capătă atât de ușor. De ce oamenii nu-mi mulțumesc, nu petrec timp împreună cu mine, nu mă cinstesc, în vreme ce dau atenție unora care-și duc viața superficial și cu nepăsare?”

Un alt punct de cotitură din viața autorului a fost momentul în care a început să lucreze cu oamenii cu handicap mental. La începutul acelei perioade, cineva i-a spus: „toată viața ai căutat să ai prieteni; ai căutat să fii iubit, ai cerșit atenție, te-au interesat o mie de lucruri. A venit vremea să te ocupi de adevărata ta chemare – să fii un părinte care-și întâmpină copiii acasă fără să le pună întrebări și fără să aștepte ceva în schimb de la ei. Avem nevoie să ne fii părinte care să-și asume autoritatea adevăratei compătimitiri”. Astfel, după multe lupte interioare, Henri Nouwen a înțeles că, dacă menirea noastră este nu doar să fim primiți de Dumnezeu, ci și să-i primim pe alții asemenea Lui, trebuie să devenim asemenea Tatălui și să privim lumea prin ochii Lui.

Parcursul descris în cartea „Fiul

risipitor – povestea unei întoarceri acasă” trebuie să fie și parcursul nostru: să ne întoarcem acasă, acolo unde putem auzi bine vocea iubitoare a Tatălui, să renunțăm la resentimente, gelozie și mânie, să nu mai căutăm încoace și încolo iubirea necondiționată, ci să începem să devenim ca Tatăl: milostivi, iubitori, gata să-i primim cu bucurie și să-i binecuvântăm pe cei care au nevoie de dragoste și acceptare.

„Parabola fiului risipitor este o povestire care vorbește despre o iubire ce exista înainte de a fi posibilă orice respingere și care va fi prezentă după ce vor fi avut loc toate respingerile. Este iubirea cea dintâi, niciodată împuținată, a unui Dumnezeu care este și Tată și Mamă. Este izvorul oricărei iubiri omenești adevărate, oricât de limitată ar fi aceasta. Este iubirea care ne primește întotdeauna acasă și care vrea întotdeauna să sărbătorească.”

ANDREEA ȘTEFĂNICĂ